

PEST, I. félv.

18. szám.

Május 6. 1869.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévvel forint 31. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri. Az előfizetési pénzeket, valamint a lapba szánt kéziratokat kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél-fölvételért 1 frt, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt, a Szent-István-Társulat igazgatóságához kérjük intézteni. Évre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számítatik.

Kilenczedik Pius.

— Jellemvonások. —

A pesti központi papnövelde magyar egyházirodalmi iskolája által april 11-kén rendezett ünnepélyen olvasta: Ruzsicska Kálmán.

(Folytatás.)

De alig hangzottak el az eskü szavai, már tele van az ország hírekkel, hogy Pius részint kémekeket küldve, részint más fondorkodások által az olaszthoni népeket a közállomány legujabb felforgatására ingerelte, és hogy ő lenne az európai országok békéjét megzavaró mozgalmak főszervezője.

Mily borzasztó vád azok részéről, kik a jót, mivel bírnak: neki — az ő nemeslelkűségének, az ő belátása és szívjóságának köszönhetik! Mily szivtelenség hadüzenésre kényszeríteni egy fejedelmet, ki népének igazi atyja akarván lenni, esdve kérte mártíusi kiáltványában a népet, hogy „a fiak tanuljanak atyáik tévedésein, és hogy minden állandóság és polgári jóllétnek első föltéte: az egyetértés!”

De Pius szenvedélyes népe ellenében nem retten vissza, s a várt hadüzenet helyett oly szavakban nyilatkozik, melyek kell hogy átjárják az elnyomók lelkesmeretét: „nyíltan és világosan bevalljuk — ugymond — hogy mi ezen gondolatól iszonyodunk, miután mi — habár méltatlanok — annak helyét pótoljuk e földön, ki a béke szervezője és a szeretetnek barátja, és apostoli méltóságunknál fogva minden népet és nemzetet ugyanazon atyai szeretettel ölelünk...”

A római követ-kamra juliusi válasz-feliratában kérte a háboru fölélesztését, s Pius az erre adott válaszban ujjalag határozottan visszautasítja a háborut és figyelmezteti őket, hogy Róma minden fényét a „religióznak” köszöni.

Ő mindenütt csak nyíltan és igazságosan felelt a megtámadásokra, büszkén vetette meg a tulesapongó liberalismus alattomoságait; elég legyen fölhozni saját szavait, melyeket a jezsuiták elleni tüntetésekre vonatkozó nyilatkozványban tett közzé. „Ha azon egyének közt — ugymond — kik az egyház szolgálatában van-

nak, talátnak némelyek, kik magukviseletöknél fogva megvetést és bizalmatlanságot gerjesztenek, a törtvényes keresés utja nyitva áll ellenök, melyet mi, mint az egyház feje, ha az különben igazságos, mindenkör szívesen meg fogunk engedni.”

Olaszthon telve zavarral, de Pius nem felejtkezik meg svájci hű gyermekeiről, és az engedékenység, nem különben békítő szelidség szellemében kísérti meg a zavart viszonyok rendezését, s ime eljött az idő, midőn az, ki szivét adta volna alattvalóinak — a clubbok által ráerőszakolt miniszterek rabja lett, — saját fővárosában nincs egyetlen hírlapja, melyben a nevében elkövetett cselekvények ellen tiltakozhatnék vagy magát igazolhatná, leghivebb embereit elveszik mellőle, Rossit, a pápának hű és becsületes miniszterét, ki a Mamiani-miniszterium alatt megejtett rendet ismét helyreállította — az ármány nemtelenül legyilkolja; Palma a Quirinál-palotában kegyetlenül lelövetik; a sorkatonaság elpártol, Pius egyedül marad a vérszopó tigrisek közt, kik közül sokakat, mint például Galettit a gályáktól szabadított meg, — palotájában fogva tartják, a sortüzek ropognak, bömbölnek az ágyuk, uralkodik az istentelenség — és mit tesz Pius?

Híven értesíti Európa uralkodóit a tény állásáról, de közbenjárásukat eddig szóval sem kéri; az ő remény-sége Az, kinek helytartója a földön, kinek megfeszített alakját — arcán tulvilági fénynyel — göröcsösen szorítja magához. „Ha megölnék — ugymond — ismét feltámadok, az örökkévalóságra támaszkodik a pápa, ő soha meg nem hal!”

Jól tudja ő, hogy a pápa halhatatlan, bár gúnynyal illetve él a mult és jövőnek dicsősége közt, mint a megfeszített Jézus az idők közepette, a teremtés és az utolsó ítélet napja közt.

Kell, hogy magok az eretnekek is tiszteljék IX-ik Piusban a szerencsétlenség méltóságát és jellemének szent magasztosságát. Amaz megdicsőíté, ez megörökíté; fonséges fogalmak egy ember életében, főleg ha ez ember szent Péter székrétől ví győzelmes csatát egy XIX-dik század előítéleteivel, elfogult vívmányai- s fölvilágosult romlottságával.

A történelem sem fogja behunyhatni szemeit, mert ha kezdetleges hivatása : megszüntetni az események s igazság közti ellenmondásokat — úgy ott találjuk lapjain a Piusra boesátott kísérleteket s a szilárdságot, melylyel a balsors ellenküzdött.

Malachiás jól jövendöltél a „Crux de Cruce“-ről, mert Péter után minden pápa ivott ugyan a kinszenvedésnek kelyhéből akár méltatlanság- száműzetés vagy fogság alakjában; de főleg IX. Pius elmondhatja a nemzetek apostolával :

„Adimpleo ea, quae desunt passionum Christi in carne mea, pro corpore eius, quod est Ecclesia!“

(Betöltöm az én testemben a Krisztus szenvedéseinek mintegy elmaradott részét az ő testéért, — mi az anyaszentegyház. — Koloss. 1. 24.).

S mindezt azoktól szenvedni, kiket egykor nemeslelkűen visszaadott honuknak, családuknak s kedveiknek!

Oh van-e, — lehet-e bánat-nyih, lehet-e vigasztalás az elhagyott anya könnyeiben, melyeket önvérével táplált magzat facsart ki rút hálátlanságával?

A bánatom — mondja sz. Gergely — melyet idegenektől szenvedünk, esekélyebb fájdalmat okoz;

sokkal inkább dühöngnek bensőnkben a gyötrelmek, melyeket azoktól szenvedünk, kiknek értelmében bízunk!

A forradalom nem elégedett meg kárhozatos vívmányaival; tovább kelle haladnia, hogy egy lépéssel közelebb legyen az örvényhez. A kik egykor egy olaszthoni köztársaság fejéül akarák Piust, pokoli módon örülnek, hogy Péter utóda idegen földön keres menedéket.

Mert nem akarták, hogy Roma legyen ezentul is, mint volt századokon keresztül a polgárirodás és fölvilágosultság örök tüzhelye, a világegyetem fővárosa, a legnagyobb és nemesb ügyeknek központja, a polgáriusult világnak békés és dicső találkozósa; *) mert nem akarták tudni, hogy Europa pápa nélkül roppant társadalmi és vallási forradalom színhelye, talán átka lenne e földnek; mert nem akarták már tudni, hogy a pápaság majdnem mindig felsőbbnek mutatta magát századánál, hogy nem tartotta meg magának kizárólag a világosságot, ő azt mindentivé szétsugározta; ő a nemzetek előítéletei által emelt korlátokat lerontotta, erkölseinket megszelídítette, durva és szilaj szokásainkból kiragadni törekedett... oh e hálátlan nemzedék nem akarta tudni azt, mit egy Voltaire is méltánylattal ismer el.

Tehát Pius Gaetában! Igen ő itt is a rendíthetlen!

*) Dupanloup.

(Folytatása következik.)

Hiszem, oh hinni akarom...

Hiszem, oh hinni akarom:

A sír, menny ajtaja! —
S bánatteli — örömteli
Szívünket, a mi emeli —
Mi nyugalmat soha sem hágy
A boldogság utáni vágy:
Az Ég hívó szava!...

Hiszek, oh hinni akarok

Benned Gondviselés! —
Mindent fentartó őserő,
— A nap leszáll, és visszajő; —
Eszem, szívem Hozzád vezet,
Mindenben látszik szentkezéd:
S egy örök végezés. —

Hiszem — reménylni akarom:

Kiket úgy szereték —
Bárha, mélyen elhantolám:
Hű nőm, gyermekem, s jó anyám;
Kiknek emléken szűm hevül,
S gyötrelmében is üdvözül —
Fölkarolta az Ég!...

S ott, egy boldogabb hazában,
Hol könyvek ninesenek, —
Hol az erény édes bája
Halhatatlan lelkünk várja;
És a hű szív s tiszta elme
Az Urhoz lesz fölemelve: —
Még velök lehetek!...

Halálból támad életünk,
Szenvedés az ára: —
E hit nélkül a föld — pokol,
Hol nines erény, s nines bűn schol;
Irgyelnem kén' a férget,
S átkoznom az ember-éltet,
Mely lelkünk rabláncza...

Oh, emelj föl szárnyadra hát
Öröklét érzete! —
Mit ér a nap, ha nem ragyog,
Mit én, ha hit nélkül vagyok;
Mit ér a szív, ha nem szeret;
S az ész, mely vak, és nem vezet:
Ha ninesen Istene!? —

Hiszem, oh hinni akarom:

A sír, menny ajtaja, —
S bánatteli — örömteli
Szívünket, a mi emeli;
Mi nyugalmat soha sem hágy
A boldogság utáni vágy:
Az Ég hívó szava! —

Gereöffy Ferencz.

A hittagadó.

(Megtörtént elbeszélés.)

(Vége.)

III.

A tett következményei.

Fássonyni Géza bájos nejét Etelkát, atyai házából fényes nászserg kíséretében szülőföldre vitte.

Boldogságuk kimondhatlan és határt nem ismerő volt, annál inkább Etelkára nézve, birni azon egyént, kivel a nap és éj minden óráiban magányban bus gondolatai között mulatván, közli keblének titkos dobbanásait, s egyszerre szívére borulni, és magáénak mondani azt, kinek birhatásáért minden földi kincsét kész lett volna váltságul feláldozni.

Boldogság után minden halandó e földön áhitozik.

Van-e az ember milliói között egy is, ki kívül esnék ezen tételen alól? — Nincs.

Tekintsünk csak keblünk mélyébe, és kutassuk a benne rejlő vágyak és ohajok gazdag bányáját; nemde azt fogjuk találni, hogy azon vágyaink és ohajtásaink között, különösen egy vágy mindenek fölött tul uralg, melyet e világra felhozni, és itt megtestesíteni, szívünknek legfőbb ohajtása. Kimondjam-e, hogy e vágy a boldogság utáni sovárgás.

E boldogságot az emberek többféle alakban vélik elrejtve lenni, némelyek pénz, hir, hivatal, dicsőség és ki tudná még megmondani, miben keresik.

Etelka a maga boldogságát a szerelemben vélte feltalálni, ennek birhatásáért áldozta fel életének legfőbb kincsét: hitét.

Nemde nyájas olvasóm, mi az oly boldogság után, melyet víz, tűz, moly és rozsdá megemészt, nem epedünk?

A mi boldogságunknak nem e siralomvölgye a hazája, melyben minden mulandó, hanem ott fön az égben a hazája.

Iparkodjunk is jócselekedeteink által, melyek kedvesek az Isten előtt, ezen boldogságunkat elnyerni.

Fássonyniné boldogságának legfőbb fokát érte el akkor, midőn anyának érezte magát lenni.

A gyermek megszületett, a keresztségnél apja nevét nyerte.

Fássonyni nejével a menny boldogságát képzelte élvezni. — Sokszor a nő férjének nyakába borulván, örömtől lelkesült hangon szóla férjének: „Kedves jó Gézám, mily boldog vagyok én, boldog, minő csak lehet egy halandó e világon, téged birlak, és egy kedves kis angyalt.“

De ki tudja, mi van írva a jövő könyvében?

Ma örömmel tesszük le fáradt testünket nyugvó helyünkre, s holnap? — — búra virradunk.

Csodálatosak a Mindenhatónak rendelései reánk, eszes teremtményekre nézve, ő mint kegyes atya számtalanszor nyújt nekünk örömmel telt poharat, s midőn azt alig megízlelők, ime az öröm poharát keserűség kelyhe váltja fel.

És ezért zugalódhatunk-e a nagy Isten szent akarata ellen?

Nem. — — Ő a mi kegyes atyánk, ő tudja, mit cselekszik legjobban, legyen áldott az ő szent neve.

A szülők kedves gyermeke másfél éves korában rövid betegség után meghalt.

Fássonyniéknál ez előtt a mily nagy volt az öröm, jelenleg oly nagy a bánat. A szülők közti benső viszony is meglazult.

És ez természetes.

A szerelemnek első föltétele a hit, és az ösztönszerűt ellenállhatlan bizalom, mely ez érzelmet boldogsággá szenteli; hol e bizalom nincs, ott a szerelem nem állandó.

185*-ben az X megyei N. tüzkározultak segélyezésére fényes táncvigalmat rendeztek, melybe a szomszéd megye előkelőbbjei is hivatalosak voltak.

Esti 9 órakor a terem ragyogott a pazar gyertyafénytől, a virágoktól s művészi függönyözéstől. A nők pompás öltözékekben ragyogtak; néhányan egyszerűben jelentek meg, s beérték szellemökkel elbájosolni a sziveket.

A zenekar franczia négyest játszott, minden pár a rendező által kijelölt helyét elfoglalta.

A terem ajtaja megnyilt és azon Etelka férjével lépett be.

Minden szem a belépők felé fordult; nem győzték eléggé bámulni Etelka szépségét.

A terembe léptekor egyik ismerőse által tánczra felkérte, a meghívást el is fogadta.

A táncz bevégeződött, mindenki tánczosnáját a maga helyére elkísérte.

— Ugyan Regina — kérdi nem messze Etelka mellett ülő harmadik szomszédjától egy esinos fiatal nő — nem ismered-e azt az asszonyságot, ki férjével legutoljára belépett a terembe.

A nő, kihez e szavak intézettek, színtén a kellemes arczu fiatal nők közé tartozott, ki a kérdő felé halolván, a kérdésre hallható szavakkal felelé:

— Tehát nem ismered Fássonyni Etelkát, Gézának nejét, ki, hogy férjet kaphasson, katolikusból protestánsnő lett.

— Igen, nagyon szép, férjét hitét megtagadni; én bizony nem tenném, és oly nőt, a ki ezt teszi, megvetem.

Etelkának e szavak szive mélyéig hatottak, oly érzés vett rajta erőt, mint midőn véletlenül a kigyó fejére hágnak, szégyenében arca lángba borult, székéről majdnem lehanyatlott.

A zene szólt, a multság vigan folyt.

Etelkát, a mint először bámulni, ugy később meg-

vetni kezdtek. a mit nagyon is észrevett. sőt később találkoztak olyanok is, kik őt egyenesen sértegették.

Az agg lelkész jövendölése teljesebben kezdett.

Etelka kebléhez kapott, mintha ott valami lángoló tűz emésztene szívet; a terem előtte forogni kezdett, egész testében zsibbadást érzett, szemével férjét kereste, míg végre azt meglátván magához intette, egészen magánkívül egy pár lépésnyire eléje tántorogva közeledett; kevésbe mult, hogy ott előtte össze nem rogyott.

— Gézám az Istenre kérek, menjünk haza, nagyon rosszul érzem magamat!

Férje nem tud eléggé bámulni nejeének változásán.

— Várj még egy kicsit édesem, mit mondana a társaság, hogy ily hamar haza megyünk, és zavarjuk őket akkor, mikor legjavában foly a mulatság; várj, hozok egy pohár friss vizet.

— Köszönöm Gézám, nem kell semmi, csak arra kérek, menjünk haza, igen-igen rosszul érzem magamat.

— Ha annyira rosszul érzed magadat, ülj le, míg befogatok. Evvel hóna alá veszi neje kezét és egy üres székre leülteti.

Nemsoká a fényes táncmulatságot — megvetés kíséretében — odahagyák...

IV.

Mit von maga után a hittagadás?

Etelka néhány hét óta őrzi betegágyát, halvány volt, arcairól az életnek jelei, mint a hervadt virágok színe, eltűntek, időnkint mély köhögés szakítá félbe csendes beszédét, minden kék ere meglátszott tagjain. Szóval, inkább alabastrom szoborhoz, mint élő lényhez hasonlított.

Férje lecsüggesztett fejjel ott virraszt a beteg ágya mellett, minden neszre megrendül, és a beteg minden fölébredését a legnagyobb figyelemmel kíséri.

Gyenge világosság és siri csend uralkodik a szobában, csak a bús férj s a szenvedő lélegzete vala hallható.

A mély csendet a férj szomorú lassu hangja szakasztja olykor meg.

— Szegény teremtsnek igen sokat kell szenvednie — szóla a férj a jelen volt orvoshoz, más betegek legalább egy pár órát csendes nyugalomban töltenek, szegény Etelkám ezen egy jótéteménytől is meg van fosztva, álmaiban minden perczen egész teste, mintegy villámütésre, összerázkódik, érthetetlen szavakat ejt, melyeknek kiejtésök után néha erőltetve felsikolt; nem tudom szegénynek mi baja lehet.

— Nem kérdezte-e tőle: nincs-e valami titka, mely lelkének nyugalmaát háborgatja? — kérdi az orvos a mellette szomorkodó Gézát.

— Dehogy nem, többször mondám neki, ne titkoljon el semmit előttem, szóljon nyíltan, mi fekszik szívében, mit kíván, mindent elkövetek, a mit csak lehet, csakhogy akaratát teljesísem; de minden kérdésemre csak azt feleli, hogy semmi baja nincs, hogy gyenge, és rossz álmok gyöttrik és nyugtalanítják.

— Hm, hm — gondolkodik az orvos — csodálatos, én azt gondolom, hogy valami nagy titok nyomja szívet, mely nyugodni nem engedi, és melyet ő senki előtt megvallani nem akar; ez az a mérge, mely betegségét súlyosítja; úgy hiszem, hogy könnyebben lehetne a bajt eltávolítani, ha bú nem emésztene belsejét; de így az orvos itt javulást nem eszközölhet, egyedül az Isten képes itt segíteni.

A szenvedő alszik, arczáról ki lehet olvasni, hogy rossz álom gyöttri nyugalmát.

Álmában megjelen egy magas termetű, halavány arcu lény.

— Ügye nem ismeresz — kérdi a betegtől? — én vagyok az Isten boszuló angyala, hogy élted utolsó percében sanyargassalak, — legyen meg a te esküd szerint, mely által megtagadtad hitedet! Élve érezz még rövid ideig mindent a halálból, csak annak nyugalmát nem fogod érezni.

Ily rémképek kinozták őt folyvást.

Géza a beteg sovány kezét ajkaihoz emelé, hozzá lehajol, lassu hangon kérdi:

— Mi bajod kedves Etelkám, egészen magadonkívül vagy, egész tested remeg, homlokodról pedig nagy cseppekben hull a veríték, szólj, kérek mindenre, mi kedves előttem, talán valami titok nyomja szívedet, ne félj semmit, nyilatkozzál bátran.

— Semmi bajom Gézám, felelé csendesen félénk hangon Etelka, semmi titkom nincs, csak rossz álmom volt, de most már semmi bajom, mert te vagy itt mellett, kérek adj egy pohár vizet. Itt belül éget, oh nagyon éget.

Etelka kimjai nem szűnnek, a mi fájdalmának enyhül szolgál, az csak férjének ágya melletti jelenléte, kiről haldokló tekintetét le nem veszi.

— Kedves Gézám! szól alig hallható hangon — huzd szét azt a függönyt az ablakon, hadd lássam még egyszer a napot. Ugy, ugy. Köszönöm jó Gézám. — Még egy kérésem van hozzád, te oly jó vagy, ugye te nem fogod megtagadni egy haldoklónak utolsó kérését? Igérd meg, hogy megteszed a mit kérek.

— Kérésed szent lesz előttem — szól zokogva Géza.

— Hivásd el a papot, hogy készületlenül ne menjek az örökkévalóságba.

A férj azonnal intézkedett.

Nemsokára a protestáns lelkész belépett a szobába.

Etelka szeméit erősen a lelkészre szegzi, lélegzete gyorsul, eszébe jut az éji rém.

— El vagyok veszve, szól végerőlködéssel, nem, nem kell. Oh Istenem! nekem k a t h o l i k u s p a p kell; többet nem szólhatott.

Még egy gyöngé sohaj röppent el ajkairól, és ezzel Isten bírói széke elé távozott, hogy tetteiről számot adjon.

* * *

A bűn büntetlenül soha nem marad

Ezt kívánja Isten igazságossága.

Kubinyi Endre.

Isteni félelem.

A ki isteni félelemben él, nem vétkezik. (Aranyászú az. Ján. 15. homiliájában.)

Mikor Isten — a végtelenül igazságos, első szülőnket büneikért, a paradicsomból száműzte, annak ajtajához őrtül Kerubot állított tüzes pallossal, részint azért, hogy az édenben levő életfáját őrizné, részint, hogy a netalán visszatérő szerencsétlenek elől, a paradicsomba való bejuthatást elzárná. Nem kételkedem róla, hogy a jóra való katolikus ember, e husvéti szent napokban, mikor az Isten Fiának sebei kebleink megindítására feltéptek, szívét, lelkét a bánatkönyeivel és a jézusi vérrel megmosta, és, mint az apostol mondja (Rom VII. 13.) felszentelte magát, az Istennek, mint a halálból új életre feltámadott. Szerettem hinni, hogy a jó kath. szív, e megragadó napokban, viritó paradicsommá vált. Jól esik lelkemnek a hit, hogy a jobb-jobb lelkekben kihajtott az életfája, akarom mondani: a megszentelő malaszt, melyet Jézus, kereszthálálával érdemelt. — Ki van tehát üzve a jó kath. nép szívéből a régi lakos — a bűn. Helyét, Jézus foglalta el. Ott ül most szívünk királya — Jézus, szívünk oltárán.

Én pedig akarok szíveitek ajtójához őrt, kerubot állítani, ki, mind a szívben virulásnak indult életfáját gondosan őrizze, mind a visszatérést okvetlenül megkísérlő régi lakos — a bűn elől, az utat elzárja. E kerub: az isteni félelem. Sz. Jeromos mondata szerint: az isteni félelem, az erények őre. (127. levél. ad Fabiol.) — A hol ez isteni félelem, vagy ha úgy tetszik, szeretetnek érzelme, — érzelmének malasztja — a lelket előnti, ott nem tanyázhat a bűn, ott szemelláthatólag egyik erkölcsből a másikra történik az előhaladás. Ellenkezőleg, a honnan az Isten iránti tiszteletnek ez érzelme elköltözött, ott féktelen, szabados az élet. Ott a szív kopár. Körülötte: mérges kigyók tanyáznak.

Chrisolog szent Péter keresztlő szent Jánosról mondott beszédében említi, hogy: „Egyedül az isteni félelem az, mi az elméket javítja, a bűnt tovaűzi, az ártatlanságot megőrzi.“

I. Megőrzi az ártatlanságot, az életfát — a megszentelő malasztot, mert a duló szenvedélyeket — a rossz kívánságokat féken tartja. Míg az urnó a háznál van, rendben van minden. Csend uralog. A szolgálói személyzet híven teszi kötelemét. Ha távozik az urnó, a nyelvek kötelekei feloldatnak, haszontalan és szívódó beszédek töltik be a házat. A dolog nem megy rendesen. A jó rend felbomlott. Hasonlóképp: míg a belső emberben az isteni félelem kormányoz, uralkodik, egyéb érzelmek rendben tartják magukat, mihelyt kiesztí kezéből a kormánygyeplőt, legott előállnak az állati érzelmek. Az indulatok az ész ellen feltámadnak. Hasonlata ez sz. Justiniánus Lőrincznek. (De timore Dei.)

Ha nem tartod magad szűnet nélkül az isteni félelemben, hamar összeomlik a te házad. (Ecl. 27, 4.)

Nyomatékos mondat. Mibe kerül, míg szellemi és erkölcsi házuk, épületünk a föld göröngyeiből kiemelkedik! Mennyi vallás-erkölcsi cselekmény, virrasztás, önmegtadadás, ima, böjt, engedelmisség, alázatosság szükségesítetik arra, hogy a földről egy kissé az ég felé emelkedjünk! És az így évek hosszú során át nagy gonddal emelt, szellem-erkölcsi házuk, mi hamar egy perczben, egy halálos bűn által rombadöntetik, ha az isteni félelem nem örködik a bűn ellen.

Hány nagy szellem, nagy oszlop omlott össze már. Elég említenem Didymust, Origenest, Osiust, Tertullianust. Ha ezek

is buktak, kik tudomány és szentségben tündököltek, mennyire kell, hogy te az isteni félelemben tartsd és gyakorold magad.

Ezen zászló alatt harcoltak, és nyertek diadalkoszorut a szentek.

Ez alatt védte meg szűztisztaságát egyiptomi József, így szólván: hogy tegyem én e rosszat, e bűnt, és hogy vétkezsem én az én Istenem ellen. (Gen. 33.) Ezen érzelem vértje alatt nyert babért Zsuzsánna, mint kitetszik szavaiból: jobb nekem bűn nélkül esnem kezeitekbe, mintsem vétkezni Istenem színe előtt. (Dan. 13.)

Barátom! ha komolyan meggondolnád gyarlóságodat, akarodnak állhatlanságát, félelem- és rettegéssel keresnéd és munkálnád üdvödöt.

II. Az isteni félelem továbbá elűzi a bűnt, az elméket javítja és a jóban megerősíti. A gyermek megerősíti. A gyermek, ha meggondolja, mit vett s veszen szülőitől, t. i. Isten után — életet, jónevelést, szellemi és anyagi létének biztosítékát, nemde a fiú szeretetnek érzelme lángba borul kebelében, nemde szereti, tiszteli szülőit — és ez érzeltől vezetve, fél olyasmit tenni, mi őket sértené, nekik bánatot, keservet okozna? Hova kell fokozódnia a szeretet, a tisztelet — a félelem érzelmének, ha gondolatainkat a menyeyi Atyára emeljük, kitől van minden, kitől jön minden áldás, ki úgy szerette a világot, hogy egyszülöttét adá érte? És Jézus nem eléglette éretünk elvéreznia a keresztfán, azután is velünk akarván maradni, szent testét adta nekünk lelkünknek táplálására az Oltáriszentségben. És ezen szeretet, melylyel magát az Oltáriszentségben lelkünk táplálására adta, s ez által keresztdozatát, halálát megörökítette, még annál is nagyobb, mely őt arra vitte, hogy éretünk meghaljon.

Oh! szeresd Jézust. Oh! féld elszalasztani, megbántani őt. Szent Dávid a 118-dik zsoltárban így imádkozik: „Szegezd át félemeddel az én testemet.“ Mit értett ez által? Nagy sz. Vazul megfejti. Valamint az, kinek egyik vagy másik tagjában sebzeg van, nem mozdul a fájdalom miatt és dologképtelen, úgy ohajtotta a jesszei király, hogy testének minden részei, lelkének minden tehetségei, minden érzékei az isteni félelem szegével veretessenek át, e szerint minden Isten akarta és parancsával ellenkező tényekre legyen képtelen. Szegeztessenek át a szemek, hogy a tiltott dolgokat ne lássák. Szegeztessenek át a száj, hogy káromló-, botránkozató szokat ne szóljon. Szegeztessenek át a fülek, hogy az erkölcsöt rontó beszédeket ne hallják. Szegeztessenek át a kezek, hogy a máséhoz ne nyuljanak. Szegeztessenek át a lábak, hogy az istentelenek útján ne járjanak. (S. Basil. magn. in pol. 33.)

A világ nagyban elszokott az efféle beszédektől. Bűnbe akarja lelkismeretének mardosását eltemetni. Szeretné egéből lerángatni, megsemmisíteni az Istent. Hasztalan törekvés. Senki életéhez egy napot sem adhat. A hitetlenség a halálhőrgőnek kinjait el nem veszi. Az erkölcselenség a hideg verejtéket homlokáról el nem simítja. Életben, halálban a jézusi religio nyujt vigaszt.

Legyetek vallásosak. Legyetek istenfélők.

Ebben neveljétek gyermekeiteket.

Az igaz vallás szerzője kegyelmével most ott van szívetekben. Hogy onnan el ne távozzék, odaálltom az őrt — a kerubot — az isteni félelemet.

Szabó János, pleb. alesperes.

A szent seb-helyes.

Szenefféből, Belgiumból, a rendes levelező a „Propagateur de Lille” című újságnak írta meg a következő tudósítást, mult évi szept. 25-én s ugyanott utóbb azaz október 13-án a brüsseli hírnök is közölte.

„Több hét óta a mons-i és charleroi-i lakosságnak figyelemre rendkívüli módon megelémlült azon különös események miatt, melyek Hainault megyének egyik kis falujában fölmerültek. Csak azokat említjük, melyeket saját tapasztalásunk után tudunk, ráhagyván a magyarázatot azon férfiakra, kik a tudomány- és jogra nézve tekintélyvel bírnak.

Bois d'Haine nevű kis falunak magános házikójában, mely a szentegyháztól, de a manage-i és la louvere-i vaspályától is mintegy 200 rőfnyi távolságra áll. Latoux nevű özvegy és két leánya lakik. — A két nővér kézimunkájokkal — varrással — keresik kenyerüket. Luiza, az ifjabbik most lépett a 19-dik esztendőbe. 1866-ig esőndes, jámbor és egyszerű életet élt, mikor kiútván a cholera-betegség, ez neki alkalmat szolgáltatott arra, hogy hősies erényeit gyakorolhassa. Iszonyuan dühöngött az Isten ostora ama tájakon s a szíveket félelmes dermedés szállotta meg. — Latoux Luiza elszárván magát a betegek ápolására — s édes anyjának lebeszélő szavaira sem hajtván. — mint 16 éves leányka nem távozott a cholera-betegek halálos ágyától, híven szolgált nekik, midőn rokonaik is elhagyták őket. Megtudván, hogy egynemely napszamos nejjével együtt súlyosan beteg lett, s hogy gondviselőjük ninesen, mert még házhoz sem mert közeledni senki; oda siet és nem tartva semmi veszélytől, ápolja a szegény házaspárt. Elsőben a férj halt meg s utána két nappal az asszony. Lujza ekkor is helyt állott, ott maradván a holttestnél, melyet ő s egy tárgonezás a temetőbe vitt, ott pedig a bois d'haine-i lelkész ur segédelmével a sirba fektetett.

A nagy fáradoalmak által kimerítve erejéből igen fájdalmas nyavalyába esett a jó leányka, de esodálatos békettűréssel és szent örömmel szenvedett. — Ápril hó végén kezdett Lujza rendkívüli észleleteket tapasztalni. Ártatlan vala ő és jámbor, de távol minden tulzástól; alárendelt szolgálathoz két kezével kereste meg mindennapi kenyerét. Istennek szívbéli együgyűségben szolgálván, mindegyre kitűnt, hogy bensejében valamely rendkívüli dolog készül. April 24-én reggel — pénteknap vala — tenyerein és nem sokára bal oldalán is vér látszott. — Ekkor félbeszakasztván dolgát, szeméit s karjait ég-felé emelvén, mozdulatlan maradt egész napon át, anélkül, hogy evett, vagy valakinek felelt volna. Ugyanez ismét megtörtént május hó első napján is, ismét pénteken.

Ezen időtől kezdve minden pénteken vér ömlik kezeiből,

lábaiból és hol oldalából s ekkor, mintha haldokolna, semmi életjelt sem vehetni észre rajta, végkép kimerülve lenni látszik, karjai, mint annak, a ki keresztre van feszítve, ki vannak nyújtva s arezát hideg halálveríték borítja. — Egyéb napokon rendesen dolgoit után lát, esőndes, komoly és vidám, keveset szól, de épen semmit azon kegyelemről, melylyel — mások véleménye szerint, Isten őt megajándékozta. A vérzett sebhelyek csak gyöngye halovány daganatnak látszanak. — Sokan meglátogatták őt mind pénteken, mikor elrejtetten fekszik és vére ömlik, mind pedig a szentegyházban, vagy midőn dolgaival foglalatoskodik. Hetekig fölötte megszaporodának a látogatók, sokan kíváncsiságból jönnek, mások pedig imába ajánlkoznak.

Elejénte nem sokat adott e dolgra a tournay-i püspök, kinek egyházi hatósága alá tartozik Bois d'Haine, de törtévéen, hogy a mechelni érsek — Dechamps ur —, ki a brabanti szent Gertrud százados ünnepére Nivellesbe jött s néhány napot ösesenél az államminiszternél Managban töltött, Lujzát — mások rábeszélésének engedve — meglátogatta, a második látogatásra, mely öt óra hosszig tartott, kijelentette az egyházfő, miszerint az általa látott tünemény komoly vizsgálat alá vettessék. — A tournay-i püspök parancsára szept. 4-kén tartatott a vizsgálat a Bois d'Haine-i paplakban. 18-kán pedig folytatva lön. Biztosoknak nevezettek a püspöki helyettes Ponceau ur, Huchám atya, Ligouri szent Alfonz szerzetéből és Lefevre orvostudor: gyógyásztanár a löweni egyetemen.

Később is összejövén, szemmel tartották a lánykát elrejtésének egész ideje alatt s a míg bőségesen ömlött vére az őt sebből, Lefevre orvos ur eret vágott rajta, de csak egy esupp vér nem folyt az általa nyitott sebből.

Tétettek kísérletek, hogy Lujzát föleszméltessék, de siker nélkül, azonban a püspöki helyettes szavára tüstént magához tért, a neki tett kérdésre megfelelt és azonnal előbbi állapotába visszaesett.

Mióta a vizsgálatok tartanak, tiltva van az idegenek látogatása és társalgása, mert az anyaszentegyház ily eseteknél fölötte ovatosan szokott eljárni, midőn azt keresi: vajjon a kérdéses személy valósággal Isten kegyelméből nyerte-e Jézus Krisztus kinszenvedésének sebhelyeit?

Tíz vagy talán tizenkét orvos látogatta már Lujzát, s némelyek közölök azt vélték, miszerint az általunk elmondott dolgokat esalásnak avagy esalódsáknak fogják mondhatni, de megmagyarázni nem tudja senki.

A salzburgi Kirchenblatt után **Jáky Ferencz,**
oslii lelkész.

Évnyegyedes tudósítvány a pesti Oltáregyletről.

1869-ki febr. 6-tól május 6-ig.

Azon bizalmas kéréssel kezdjük meg jelen tudósítványunkat, hogy tisztelt olvasóink az egyletnek hazai szegény templomok fölszerelésére szánt ez évi készleteit megtekinteni szíveskedjenek. A városház téren, a piaristák gymnasiumi épületének nagy termében az első emeleten lesznek ezek május 9-től 17-ig, azaz pünkösd hétfőig bezárólag, közszemlére kitéve, és pedig első nap déli 12 órától, a következő napokon pedig reggeli 7 órától estí 7 óráig. Körülbelöl 120 miseruha, 60 veesernyepalást, 14 mennyezet, 20 zászló, sok fehérnemű, sz. edény stb. stb.,

tölti meg a termet, mind az Istent szerető lelkeknek buzgóságából előállított, és az Ur szegényebb hajlékainak földszítésére gyűjtött szeretetadomány ez; szeretetadomány, melyben sok szegénynek keservesen keresett s mégis szeretettel följajánlott fillére, sok vagyonosabbnak önmegtadással nyújtott aranya fekszik; szeretetadomány, melyen az Ur Jézus iránti szeretetből a legkisebb iskolásgyermektől és szegény napszamos asszonytól kezdve az uri salonok legelőkelőbb hölgyeig százan meg százan ingyen dolgoztak, varrtak, himeztek, mostak; sze-

retetadomány, melyet az örök életre dúsan kamatozó tőke gyanánt fogad el az, ki az irántai szeretetből nyújtott ital friss vizet sem hagyja bő jutalom nélkül; szeretetadomány önzéstelen kezekből nyújtva, melyek imára kulesolódnak össze, hogy kegyesen fogadtassék el attól, kinek imádó tiszteletére följajlatatik; szeretetadomány, mely arról tanuskodik, hogy minél hitihidegebb sokaknak keble, annál elevebb ismét a hit másokban.

És midőn ezen szeretetadományok megtekintésére kérjük föl a tisztelt olvasókat, valamint arra, hogy ezen kiállítását másokkal is tudatni sziveskedjenek, egyszersmind szeretettel fölszólítjuk, hogy az egylet sz. czéljait tehetségük szerint előmozdítani és így magukat áldásainak részeseivé tenni törekedjenek.

A folyamodni kívánókat ezen alkalommal is arra kérjük föl, hogy az egylet elnökszonyához, nagyméltóságú gróf Cziráky Jánosné, született Dezasse Ludovika grófnőhöz intézett kérvényüket október vagy november havában bérmentesen (tehát ne hivatalosan) küldjék az egyletigazgatósághoz s hogy ezen kérvényekben templomuk állapotát világosan és kimerítően írják le és ne a l t a l a n o s s á g b a n kérjenek segítyt, hanem a leginkább szükségelt tárgyakat n e v e z z é k m e g, az altárterítők hosszát és szélességét ide nem értve a esipkéket, valamint több efféle általok kért tárgynak mértékét tudassák, templomuk leltárát esatolják kérvényökhöz, melyben külön rovatban ki legyen téve, mily állapotban van minden egyes tárgy, végre az egyházmegyei hivatal, vagy a kerületi esperesség bizonyítványával lássák el kérvényüket, mely által igazolva legyen, hogy a kérdéses templom a kerület legszegényebb templomainak egyike és hogy helybeli segédeszközökkel vagy éppen nem, vagy csak fölötte szűken van ellátva.

Ezen évnegyvedben a tagok-, részvevők- és jötevőktől

begyűlt Pesten 306 ft 10 kr., Budán 11 ft 12 kr., az esztergom főmegyében 232 ft 90 kr., Székes-Fehérvárott 175 ft, Soroksáron 25 ft, Jász-Apáthin 23 frt és 1 ezüst huszas, Nagy-Kálnán 1 frt, Tő-Almásán 9 ft 50 kr., Szentesen 24 ft, Rosnyón 24 ft, Solmáron 1 ft 70 kr., Kogl és Lebenbrunnban 10 ft, Nöténesen 16 ft, Moeson és Karván 2 frt, Pécsen 100 frt, Jász-Berényben 47 frt 70 kr., Jákóhalmán 19 ft, Mérken 13 ft 44 kr., Rosnyón 42 ft, Szombathelyen 23 frt, Apezon 8 frt, Sőregen 1 frt, Visontán és Halmajon 23 frt, Perényben 5 frt, Novoszellón 15 frt, Jász-Kis-Éren 6 ft 24 kr., Kirchhischén 2 ft, Püspök-Lakon 8 ft, Geresden 3 ft 10 kr., Fazekas-Budán 2 ft 20 kr., Léhen 2 ft 40 kr., Jász-Mihálytelkén 14 ft 30 kr., Turán 14 ft, Totnyárasdon 5 ft, Ipoly-Damásdon 12 frt, Jászón 10 frt, Lovasberényben 1 frt. — Isten fizesse meg!

Emléklap, házások számára.

Egy házaspár előleges megegyezés nélkül két veteményes ágyat ültetett be. A férj salátát, a nő pedig sárgarépát ültetett. Mikor aztán a növények szépen megindultak, a férj alattomban odalopózott felesége veteményes ágyához, s a sárgarépát kigyomlálta; aztán eljött az asszony, és férjének tudta nélkül kigyomlálta a sárgarépát. „A manóba! szolt a férj másnap boszusan, valóban nem tudom, mi történhetett az én salátámmal; nyomát sem látom.“ Az asszony pedig éppen jajveszékelt, hogy az ő pompás sárgarépája is egy szálíg elveszett. Bekövetkezett az ősz és a veteményes ágy pusztán állott; legfőlebb itt-ott egy pár kóró lengett rajta. — Így van, ha házasi életben kétfelé huznak, és nem ugyanazon hitben vetnek és ápolnak egyforma magot gyermekeik szívében.

— ss —

M i u j s á g ?

— Legbensőbb elégtételünkre s az összes magyarországi katolikus hívek megnyugtatóására van szerencsénk az illetékes forrásból jelentetni, hogy miután a magas püspöki kar a közlelbbi napokban tartott tanácskozáson a kath. autonómia ügyét újabb részletes tárgyalás alá vette, — egyértelműleg elhatározta, miszerint azon elvek és szabályok alapján, melyeket a vegyes tanácskozási kezdeményezett s apostoli királyunk ő felsége helybenhagyni méltóztatott, — az előkészítő gyűlésre a választások az összes püspöki megyékben azonnal foganatba vétessenek, s hogy e választások f. é. június 20-ig befejezve legyenek.

Legjobb áldásunkat kívánjuk a szerencsés eredményhez.
(M. Á.)

— Ő Felsége Kruesz Kriszostom, pannonhalmi főapátnak, az egyház és tanügy terén szerzett kiváló érdemei elismerésül a Szent-István-rend lovagkeresztjét — Dudinszky Tivadar, tarnai görög katolikus lelkész-helyettesnek, a Vinna községében múltévi májushó 30-án dühöngött tüzvész alkalmával, saját élete veszélyeztetése mellett szerzett érdemei elismerésül pedig az arany érdemkeresztet adományozni méltóztatott.

— Ő Felsége az elemi- és népiskolák számára a következő tanfelügyelőket kinevezni méltóztatott:

Zichy Antal a budapesti kerületbe; Gáspár János tanítóképezdei igazg.-tanárt, Küküllő- és Alsó-Fehérmegyékbe; ifj. Mácsay Lukácsot, a barsi gazd. egylet alelnökét, Hont- és

Bars vármegyékbe; Vavrik Béla, jogakadémiai r. tanárt, Heves megyébe; Boer Károly birtokost, B.-Szolnok megyébe, s Beszterce- és Naszód vidékére; Árvay József, tanítóképezdei igazg. tanárt és a m. ak. I. tagját, Zemplén megyébe; Nemessányi János, ágost. ev. lelkész, Zólyom- és Liptó megyékbe; Vadász Manó birtokost Békés és Csongrád megyékbe; Marx Antal, törv.-széki ülnököt, Temes megyébe; Koltovári Miklós birtokost, Székesfehérvár és Veszprém megyékbe; Környey János, miniszteri fogalmazót, Esztergom-, Komárom- és Győr megyékbe; Kovács Sebestyén Gyula, törvényszéki ülnököt Somogy megyébe; Mennyei Józsefet, a kalocsai kir. tanítóképezde tanárát, Árva- és Turóc megyékbe; Imre Lőrinczet a kassai kir. tanítóképezde igazgató tanárát, Abauj és Borsod megyékbe; Bartal Rezsőt, pozsonyi k. gymn. tanárt Pozsony megyébe; Szeremley Lajos miniszter. fogalm., Zaránd- és Hunyad megyékbe; és Hiloezky Béla miniszteri fogalmazót Soprony- és Mosony megyékbe.

E névsorból azt látjuk, hogy noha eddig az elemi tanodák mindig az esperesek felügyelete alatt állottak, tanfelügyelővé egy kath. pap sem neveztetett; hanem igenis kineveztetett egy lutheránus predikátor, t. i. Nemessányi Sándor.

— Haulik György zágrábi bibornok-érsek ő eminentiája nevenapján, ápril 24-kén, a Jurjaves parkban levő sz. György-kápolnában több pap misézett, a miséken nagy számmal jelentek meg a hívek. Szerencsekívánatokat ő enja nem fogadott el. Ő eminentiája a Szent-Jeromos-egyletnek alapvagyona gyara-

pitására egy földtehermentesítési kötvényt s azon kívül az évi költségek fedezésére 300 frtot méltóztatott adományozni.

— A főt. V a n e s a János gy.-fehérvári érsek ő excaja el-távoztával megürrült szamosújvári püspökség gondjai ideiglenesen A n d e r k o János káptalani helynökre bizattak.

— A pannonhegyi szent-Benedekrend szomorodott szívvel jelenti szeretett tagtársának főt. M i k u s Kilián, tárkányi lelkésznek, a halotti szentségek ájtatos felvétele után, életének 67-dik évében ápril 24-kén éjjeli egy órakor ütérdag-szakadás következtében történt elhunytát. — A boldogult a tanári pályán 25, a lelkészin 12 évig buzgókodott.

— A pannonhegyi Sz. Benedek-rend pápai székházának tagjai fájó szívvel jelentik szeretve tisztelt rendtársok: Nt. R a f f e n e z e d e r Ágoston sz. Benedek-rendű áldozár, és Szent Möriczről nevezett bakonybéli apátság perjele hosszu, kínos, de keresztény türelemmel viselt betegség következtében, a vég-szentségek ájtatos felvétele után, f. évi ápr. 28, életének 60-ik, szerzetes fogadalmának 36-ik évében történt elhunytát. Nyugodjék békében.

— Főt. G y e n e s József jászmihálytelki lelkész ur a kom-polti leégettek számára 105 frtot szíves volt adni, oly nyilatkozattal, hogy 75 frt a templom fölépítésére, 30 pedig a szegényebbeknek adassék alamizsna gyanánt; azonkívül tőle kitelhető buzamennyiséget is ajánlott a leginszesebbeknek.

— Székesfehérvár, ápril 18. — Ős magyar városunk megható ünnepélynek volt ma tanuja.

Főt. P a u l o v i t s Dömjén sz. Ferencz rendű szerzetes és tartományi tanácsos ur ünneplé áldozársága 50-ik évét. Ő volt az első, ki szülővárosában tartá a sz. Ferencz-rendűek közöl eme magasztos ünnepélyt.

Térjünk be a díszesen felékitett szerzet templomába.

Most lép a tiszteletre méltó 75 éves aggastyán a kegyelem zsámolyához hálákat adandó a Mindenhatónak, hogy ily szép kort, és főleg, hogy eme szent napot megörni engedé.

Mily szívreható jelenet az, midőn egy áldozár zsenge áldozata után ötven évre ugyan azon oltárnál s szeretett rokonai koszorújában aranymiséjét ünneplheti.

Ott állott oldala mellett P a u e r János püspök ő mélt., kézvezetői (manuductor) tisztet viselve; fényes segédlet veszi körül rendtársaiból alakulva. — Evangéliom után P i r y Czír-jék érdemült tartományi főnök atya lépett szószékre s megható szavakkal adta elő ezen ünnepély méltóságát, majd a nevelés és rendtársai ügyében tett fáradozásait és törhetlen szorgalmát végre buzdító szavakat intézett a hallgató keresztényekhez, hogy e jámbor életű férfit példáját kövessék. — Sz. mise után az aranymisés pap sz. áldását osztá rokonai és rendtársaira majd a jelenlévő keresztény hívekre. — Az ünnepélyt díszebéd zárta be, melyen a rokonok s az ott lakó rendtársakon kívül P a u e r János püspök ő méltósága s az aranymisés tiszteletére Pest, Esztergam, Pozsony, Sz. László, Sz. Antal és több más helyekről összegyűlt rendtársai és világi urak vettek részt. — Adjon a jó Isten még számos örömteli éveket aranymisés áldozárunknak!

Cz. Béla.

— B a l l a, apr. 23. A bőkezűség, önzetlen hazafiai szeretet, és az iskolák ügye iránti érdekelttség egy ritka példáját adá Erdőkővesden báró O r e z y Elek ur ő mlga, midőn már második évben 10 db aranyat ajándékozott, az erdőkővesdi, vá-

rasszói és istenmezei iskoláknak azon szándékkal, hogy a nevezett három iskola legjobb fi- és leánynövendékei között 1—1 db arany osztassék ki; a 4 db aranyat pedig a három iskola legszorgalmabb és legkiválóbb sikert felmutató tanítója, mint jutalmat nyerje.

De minthogy a szeretetnek, mely nemes keblét gyulasztja, még ez által sem vélt eleget tenni, továbbá mint a pétervásári ker. egyhangulag megválasztott országgyűlési képviselője, az egész kerületre ohajtja áldásos szeretetét árasztani; azért mit eddig esupán az erdőkővesdi és közvetlenül hozzátartozó filialis iskolákra ajánlani kegyeskedett, azt jövőben a mondott kerület összes iskoláira akarja kiterjeszteni; és szavai szerint: „azon összeget, melyet az ország neki, orsz.-gy. képviselőnek adni fog, oly módon akarja a nevelés szent ügyére fordítani, hogy a kerület összes iskoláiban a legjobb fi- és leány növendék egy-egy db aranyat kapjon, azonfölül a legjobb sikert felmutató tanító 200 frtot, azon tanító pedig, kinek iskolája szintén jó, de az előbbinél kevéssel gyöngébbnek ítéltetnék, 100 forintnyi ösztöndíjt nyerjen.“

Midőn e szép és nemes szívéhez annyira méltó ajánlatát a nyilvánosság elé hozni, és a gyermekeknek ép úgy, mint a tanítóknak a legforróbb köszönetét előre is kifejezni bátor vagyok, kívánom, hogy őt a magyar haza fölvirágzására, a népnevelés szent ügye pártfogására és magas családjá örömeire az ég Ura sokáig éltesse!

Egy jelen volt.

— Egy budai polgár neje legközelebb 1000 frtot nyert, s az összeg felét a szegények között azonnal felosztá s kikéré, hogy nevét meg ne említsék.

— Keeskemét városa a moldva-oláhországi kath. magyaroknak 50 frtot szavazott meg. — Bár e szép példát többi városaink is követnék!

— Mult hó 25-én J a r o s z l a w b a n a zsidók ellen zenebona tört ki, melynek azonban akkor veszélyesebb következményei nem lettek. Husvéthétfőn azonban, minthogy a zsidók boltjaikat az államalaptörvény értelmében nyitva tarták, a boltokba rontottak s a mi kezökbe akadt, szétzúztak, egymást megtámadták s a verekedés oly mérvet öltött, hogy a legközelebbi állomásról huszárokért kellett küldeni, kik azután a rendet helyreállították.

— Előfizetési felhívás. **Cantu világtörténelmének VI dik folyama** a sajtó alól kikerült 14. könyvvel megindult, s az előfizetők tisztelettel fölhívának előfizetéseik megújítására. A példányok a tiszteleti tagok útján, kiknél az előfizetés történik, már szétküldettek.

Meghívás. A Szent-István-Társulat f. évi május 11-kén, Pesten, a központi papnöveldében, délelőtti 9 órakor tartandó XVIII. rendes közgyűlésre a társulat t. ez. tagjai tisztelettel meghívának. A közgyűlést reggeli 8 órakor az egyetemi templomban tartandó istentisztelet fogja megelőzni.

Pest, 1869. május 1.

Az elnökség.

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lipót-utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: Füssy Tamás.